

МОЛОДІ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 27 березня 1984 року

№ 37 (3388).

Ціна 2 коп.

В ОБКОМІ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

Ініціатива молодих кукурудзоводів

Бюро обкому Компартії України схвалило ініціативу комсомольських організацій Олександрійського і Новоукраїнського районів по вирощуванню кукурудзи в 1984 році.

Втілюючи в життя рішення XXVI з'їзду КПРС, травневого (1982 р.) і наступних Пленумів ЦК КПРС, прагнучи зробити вагомий внесок у реалізацію Продовольчої програми, вони зобов'язалися подвоїти площу під кукурудзою, яка вирощується силами комсомольців і молоді, добитися 50-центнерного врожаю зерна на кожному гектарі. Для цього в усіх комсомольсько-молодіжних тракторних бригадах, механізованих ланках, загонах намічено сіяти кукурудзу, провести в стріли строки, насінням високоврожайних гібридів, до 1 червня завершити ремонт кукурудзозбиральної техніки.

За рахунок раціонального і ефективного використання техніки кожен колектив зобов'язався цього року на 3—3,5 процента проти плану збільшити змінний виробіток на сталонний трактор.

на 5 процентів зменшити витрати на експлуатацію машинно-тракторного парку, зекономити 5—7 процентів паливно-мастильних матеріалів, добитися підвищення

проти плану на 1 процент продуктивності праці і додатково на 0,5 процента знизити собівартість продукції.

Бюро обкому Компартії України рекомендувало партійним, радянським, господарським органам, профспілковим і комсомольським організаціям всебічно підтримати і поширити патріотичне починання комсомольсько-молодіжних колективів по посиленню шефства над вирощуванням кукурудзи, підвищення її урожайності і валових зборів зерна. Міськими і райкоми партії, райвиконкоми, обком комсомолу, ради агропромислових об'єднань, керівників колгоспів і радгоспів зобов'язано здійснити конкретні заходи по наданню практичної допомоги комітетам комсомолу у формуванні комсомольсько-молодіжних колективів тракторних бригад, механізованих ланок, загонів, виділенні їм сільськогосподарської техніки, закріпленні площ, забезпеченні насінням і добривами.

Редакції обласних, міських, районних і районних газет, обласний комітет по телебаченню і радіомовленню зобов'язано широко висвітлювати роботу кращих комсомольсько-молодіжних колективів по вирощуванню кукурудзи.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ЧЕТВЕРТИЙ

У рахунок травня

Активно включився у Всесоюзне соціалістичне змагання за успішне виконання завдань четвертого року одинадцятирічної комсомольсько-молодіжний колектив продавців відділу готового одягу Кіровоградського райкоопунівермагу (групкомсорт комуніст Лариса Дзядевич).

За два місяці року при плані 87 тисяч карбованців

реалізовано одягу на 94,3 тисячі карбованців. І за першу декаду березня колектив уже продав товарів на 1000 карбованців понад план. КМК нині працює в рахунок травня, і в цьому велика заслуга молоді — швачок Людмили Олійник, Наталі Ковальської, Тетяни Лисих та Наталі Комахіної.

А. ЩЕРБАКОВ.

По праці й шана

Комсомольсько-молодіжний колектив пошивного цеху № 2 (керівник Лідія Павленко, групкомсорт Валентина Трохименко) славиться на нашому підприємстві своїм трудолюбством, творчим пошуком і високими результатами в праці. Показовим у цьому плані став і початок нового року. Зокрема, у лютому виконання соціалістичних зобов'язань КМК склало 143,5 процента. Головна заслуга в здобутку колективу Варвари Василенко, яка виконала місячний план на 151,4 процента, Надії Козлової (виконання плану

склало 151,7 процента), Надії Букіної (146,3 процента до плану). До речі, портрет Н. Букіної красується на районній комсомольській Дошці пошани «Молоді гвардійці п'ятиріччя». Цієї честі вона удостоїлася за перемогу в соціалістичному змаганні.

Відзначена за ударну працю і Тетяна Пустовіт — дівчину нагороджено путівкою райкому комсомолу.

В. ПРОКОПЕНКО, секретар комсомольської організації Вільшанського районного промкомбінату.

«Червоний суботі» — ударну працю

Олександрійський електромеханічний завод. Комсомольсько-молодіжна бригада по складанню друкованих плат складального цеху № 110 (бригадир В. А. Круглен-

ко, групкомсорт Олена Кузьменко) в день суботника зобов'язалася виконати робіт на 70 карбованців.

КМК по складанню блоків, яким керує бригадир К. І. Градова, і де групкомсорт Олена Силенко (складальний цех № 101) вирішили 50 процентів робочого часу працювати на законномленому флосі і припої. 55 карбованців буде перераховано в фонд суботника.

М. ЧАБАН, секретар комітету комсомолу заводу.

Наша впевненість

На спільній нараді профспілкової, партійної і комсомольської організації комуністи і молоді нашого підприємства одностайно вирішили: у день комуністичного суботника виробити і транспортувати в колгоспи району 75 тонн комбікормів (при змінній нормі 60 тонн).

Впевнені: це завдання з честю виконають як

наші досвідчені робітники, так і молодь, очолювана секретарем комсомольської організації комуністом Віктором Полюком.

Крім того, науково-технічні працівники і частина водіїв працюватимуть також на благоустрої території заводу і вулиць, що прилягає до неї.

У фонд суботника плануємо перерахувати понад 400 карбованців.

В. ПОДКОЛЗІН, директор Кіровоградського міжколгоспного комбікормового заводу.

РЕПОРТЕР

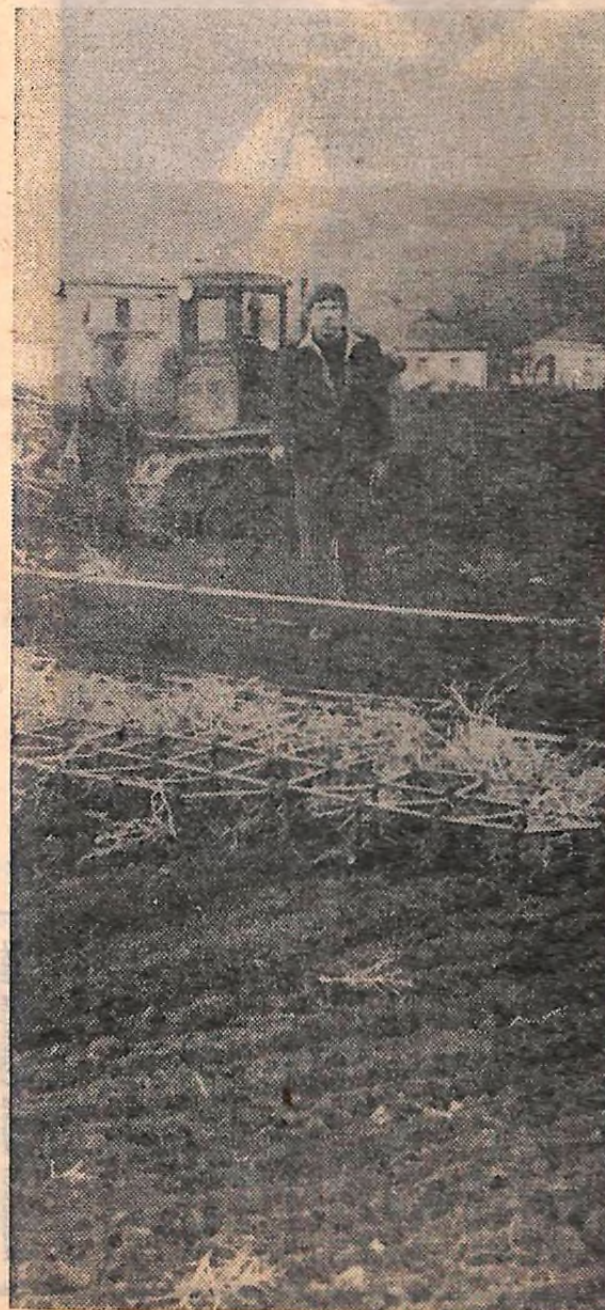
Про подвиг цілинників

Підно працюють члени учнівської лекторської групи, створеної при комітеті комсомолу Олександрійської середньої школи № 1. Мінімум два рази на місяць вони виступають в учнівських колективах із лекціями та бесідами. Так, недавно юні лектори виступили з лекціями «Цілинному подвигу — тридцять років», «Цілина піднята — подвиг продовжується!», «Актуальність обраної теми зрозуміла. Пленум ЦК КПРС 2 березня 1954 року прийняв постанову «Про подальше збільшення виробництва зерна в країні та про освоєння цілинних і перелогових земель». Вся країна відзначала цей ювілей, і з добром потрібного матеріалу утруднене не було. Особливо стали в пригоді матеріали журналу «Під прапором лєнінізму» (№ 4) та газети «Аргументи і факти». З увагою були прослухані вдалі виступи Ірини Ясиненко, Іри Шатської, Людмили Штойко, Світлани Дудар. На високому рівні виступали перед десятикласниками Наталка Дереча, Віктор Драч, Сергій Шишачний. Крім змістовного викладу матеріалу про цілинну епопею, вони акцентували увагу на тому, що в січні цього року Політбюро ЦК КПРС розглянуло питання про тридцятиріччя з початку освоєння цілини і схвалило пропозицію про розгортання соціалістичного змагання комсомольсько-молодіжних колективів за право присвоєння імені Тридцятиріччя освоєння цілини. В 10 «В» учні повідомили лектору, що їхній однокласник Микола Мірошнін одразу по закінченні школи йде працювати в транзитну бригаду колгоспу «Сікра». Лектору Юрію Тірану в 4 «А» класі на запитання «А що ви знаєте про цілину?» напереріз відповідали, що їхній класний керівник Зінаїда Кирилівна Мельник — учасник освоєння цілини.

Продовженням цієї теми була зустріч учнів п'ятих — восьмих класів із завучем школи Валентиною Іванівною Лепіть. Вона чотири роки працювала в колгоспі імені Карла Маркса Кустанської області і нагороджена медаллю «За освоєння цілинних земель», яку разом із посвідченням передала шкільному історико-краєзнавчому музею.

Допомогають учням у підготовці лекцій ветеран Великої Вітчизняної війни і праці вчителька історії Людмила Петрівна Єгорова, старший учитель Тамара Омелянівна Охрімчук. А нині під керівництвом молодого комуніста вчительки іноземної мови Лідії Максимівни За-кревської закінчують готувати лекцію за матеріалами лютого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Б. ЯРОМЕНКО, вчитель Олександрійської СШ № 1.

Цих перших сонячних днів молоді механізатори першої тракторної бригади колгоспу «Дружба» Петрівського району чекали з нетерпінням. Коли помічник бригадира Володимир Бакун повідомив, на яких площах можна закривати вологу, то хлопці вже знали, де кому працювати. Про це домовлялись в бригаді завчасно.

До пізнього вечора сонце щедро гріло землю. А молоді механізатори Сергій Ситкін, Юрій Білий, практикант Олександр Лазаревич разом із своїм наставником Володимиром Єфремовичем Безрукавим і ветеранами праці закрили в цей день вологу на площі 215 гектарів.

На знімках: практикант Олександр ЛАЗАРЕВИЧ із своїм наставником Володимиром Єфремовичем БЕЗРУКАВИМ; Юрій БІЛИЙ за роботою.

Текст і фото М. САВЕНКА.

ВІТРИЛА

сторінка для старшокласників

№ 3 (13)

ЗАМІСТЬ АНОНСУ

«Ура! Настали канікули. Третя чверть позаду. Ні, стоп, чому я радію? Це ж останні мої шкільні канікули. Останні! Через два місяці — прощай, дитинство. Значить, треба безневний тиждень, вільний від занять, провести якнайцікавіше, якнайпam'ятніше...
Іван ОМЕЛЬЧУК,
десятикласник».

(3 листа до редакції).

ВІД «ВІТРИЛА»: товариші десятикласники! А ви приєднуєтеся до думки вашого ровесника? Що зробили для того, щоб останні канікули стали «най...». Напишіть про це в наступний випуск сторінки для старшокласників. Чекаємо листів!

ПОШТА «ВІТРИЛА»

52

ЛИСТИ НАДІЙШЛО
НА АДРЕСУ
СЬОГОДІШНІХ
«ВІТРИЛ»

Марія ЯКУБОВСЬКА,
учениця 8 класу Новопа-
лівської восьмирічної
школи Маловісківського
району:

«Хочу розповісти про
свою вчительку Валентину
Олександрівну Кожухар.
Це людина прекрасної ду-
ші, чуйна, щира, добра,
вона вчить нас бути гід-
ними громадянами нашої
Батьківщини...».

Олена ТЕЛОПА, семи-
класниця Трєпівської СШ
Знам'янського району:

«У мене є подруга, яка
живе в Німецькій Демо-
кратичній Республіці, в
місті Айзенхюттенштадт.
Познайомитися з нею ме-
ні допоміг мій учитель ні-
мецької мови Олексій Ми-
хайлович Григнук. Звати її
Дана Вітцель. Вона, як і я,
навчається в 7 «Б» класі
школи імені Георгія Ди-
митрова. Вчиться на «4» і
«5». Відвідує музичну шко-
лу, захоплюється спортом,
філателією, фотосправою.
Дана багато і цікаво пише
про свою батьківщину,
школу, в якій навчається,
своїх учителів, друзів. Її
улюбленим навчальним
предметом, як і в її одно-
літків, є російська мова,
яку викладає вчителька
фрау Керн. Дана часто пи-
ше мені про свою сім'ю —
тата, маму, меншу сестри-
чку Катю».

Про свою німецьку по-
другу я розповідаю на за-
сіданнях шкільного Кіду,
на зльоті кидівців у м. Зна-
м'янці.

Ігор ЯВОРСЬКИЙ, учень
10 класу Сальківської СШ
Гайворонського району:

«...Стежкою, що звертає
зі шляху на шкільне по-
двір'я, поспішає дівчина.
По київській дорі відчу-
вається, що дорога до
школи їй приємна і ра-
дісна».

Це Наталія Андріана,
молода вчителька Саль-
ківської СШ. Для її А.
Масовської нинішня весна
перша в її педагогічній ді-
яльності. Закінчивши торік
Кіровоградський педінсти-
тут, вона повернулася в
рідне селище, де почала
викладати історію у 4—6
класів...».

Усім авторам «Вітрила» —
спасибі.

Нарешті задача розв'язана!

Фото Р. АЗРІЕЛЯ.
Фотохроніка ТАРС.

Із шкільної лави

Членські квитки Всесо-
юзного товариства вина-
хідників і раціоналізаторів
вручено на Харківському
заводі нестандартного ус-
такування групі школярів,
які розробили на замов-
лення підприємства інди-
катор для виявлення про-
водності в прихованій прово-
дці. Автори новинки попо-
нили першу в області
шкільну первинну органі-
зацію ВТВР, створену на
станції юних техніків Ле-
нінського району.

— Ми змінили традицій-
ні форми роботи гуртків,
в яких раніше конструю-
валися в основному ви-
робки, що не мали практич-
ної цінності, — говорить
директор станції В. Браж-
ник. — Перейти від гри до
діла допомогли колективи
промислових підприємств
міста. Вони дали дітям
конкретні завдання по
розробці засобів малої
механізації. Це відразу ж
підвищило активність під-
літків, їх почуття відпові-
дальності за результати
свого пошуку. Для вагоно-
ремонтного заводу школярі
вже змайстрували мех-
анічного мийника внутріш-
ньої поверхні вікон. А це-
ху товарів масового попи-
ту електроапаратного за-
воду запропоновано тер-
моролік, який склеює з
поліетиленової плівки об-
кладинки та пакети.

В. КОТЛЯР,
кор. РАТАУ.

ТАКИМ став для спіл-
чан колгоспу і місце-
вої десятирічки організо-
ваний ними своєрідний
недільник.

Тепер уже важко ска-
зати точно, хто перший
запропонував його про-
вести. Було то напере-
додні концерту, який го-
тували місцеві аматори.
Комсомольці обговорю-

не наведеш. Тому й заві-
дувачі третього молоч-
нотоварною (де впріше-
но було провести неділь-
ник) А. Ю. Прохоржан від-
віхидного відмовився. Зо-
лишилися контролювати
роботу й дві доярки.

У суботу ввечері від-
бувся концерт. А перед
тим комсомольці з до-
триманням усіх вимог,

дав нетелей інженер по
техніці безпеки gospodar-
ства М. О. Калининченко.

Коли закінчили третє,
останнє доїння, на фер-
му почали сходитися
доярки. В очах кожної
ми бачили і цікавість, і
побожовання за власну
групу. Погляди були
звернені до годиниць та
ще незаповненої дошки

ВІД РЕДАКЦІЇ: ТОВА-
риші старшокласники!
Шойно ви прочитали роз-
повідь про цінне почи-
нання комсомольців кол-
госпу імені Чапаєва Боб-
ринського району і міс-
цевої Веселівської деся-
тирічки. На добровільно
організованому неділь-
нику поряд із спільчанами

УРОК ПРАЦІ

День самоутвердження

вали програму майбут-
нього вечора, і раптом
пролунала пропозиція: а
давайте порадуємо тру-
дівників-доярок не тільки
хорошим концертом, а й
позачерговим вихідним.
Словом, вирішили в не-
дільку попрацювати на
тваринницькій фермі.

Правління колгоспу бу-
ло в партбюро і профко-
мі. Теж. Гаряче під-
тримали нас учинці й
учні місцевої Веселів-
ської середньої школи.
Коротше кажучи, ферму
нам доїрили, а дояркам
зробили вихідний.

На перший погляд,
здається, все просто: за-
пропонували, вирішили,
зробили. Але було то не
зовсім так. Багато хто
із спеціалістів господар-
ства сумнівався в успіху
справи, мовляв, попра-
цює молодь день на фер-
мі — за місяць пораду-

прийняли ферму, про-
пили інструктаж з техні-
ки безпеки.

Робочий день почався
о четвертій. Майже од-
ночасно в багатьох бу-
динках спалахнуло світ-
ло, а трохи згодом на
фермі вже порядкували
п'ятдесят спільчан кол-
госпу і школи. Обов'язки
були чітко розподілені
ще напередодні. Хлопці
завозили корови для ху-
доб, чистили годівниці,
дівчата — доїли корів.
Правда, біля кожної гру-
пи тварин поралося не
по одній, як то завжди,
а по дві молоді доярки.

Велика справа — енту-
зіазм. Він охопив не
тільки молодих ініціато-
рів недільника. Як
справжні фуражирі ді-
лали завуз школи В. А.
Присажиний, секретар
партбюро колгоспу В. О.
Вітько, сумлінно догля-

показників. Результати
перевірили всі споді-
вавши. А. Ю. Прохоржан
оголосив, що комсомоль-
ці надішли за день 1205
кілограмів молока. Це
було більше, ніж у субо-
ту. Порівняно з поперед-
нім днем вищою була і
жирність продукції: 3,6
процента проти 3,5. Сло-
вом, хлопці й дівчата до-
віря виправдали.

А в понеділок, прямую-
чи на роботу чи в шко-
лу, кожен згадував робо-
ту на фермі.

Нелегка робота у
доярок. І допомога їм,
дати змогу відпочити —
це в силах молодих. При-
чому не тільки нашого
господарства.

В. СОЛОД,
секретар комсомоль-
ської організації
колгоспу імені Ча-
паєва,
Бобринський район.

господарства працювали
і школярі. Дружучи сво-
го виступу вашого стар-
шого товариша В. Соло-
да, ми сподіваємося, що
і вам буде що розпові-
сти про свої трудові ус-
піхи. Адже в нашій об-
ласті є чимало шкільних
тваринницьких ланок і за-
гонів, члени яких пораю-
ються біля корів, свиней,
доглядають телят, пра-
цюють парівні з доросли-
ми на шахофермах. Ба-
гато хлопців і дівчат
майже щодня поспішають
на ферму, щоб допомог-
ти мамам. Є такі, ави-
чайні, і серед учнів Ве-
селівської десятирічки,
які не боялися взяти
на свої плечі відповідаль-
ність за цілу ферму, є та-
кі і серед вас, товариші
старшокласники. Тож че-
каємо цікавих повідом-
лень.

КОНСУЛЬТПУНКТ «ВІТРИЛА»

Про адреси юридичного
інституту і юридичного
технікуму запитують по-
другі десятикласники На-
талія Буланенко та Ірина
Погурляк з Новоархан-
гельського, І. Галоненко з
Олександрівського районів.
Побіляємо, а м. Черні-
гові є єдиний на Украї-
ні юридичний технікум
(250016, м. Чернігів, 16,
вул. Леніна, 116), а в
м. Харкові знаходиться юри-
дичний інститут (310024,
м. Харків, вул. Пушкін-
ська, 77).

Топія Тининська, жителька
Софіївки Компаніївського
району, пише до консуль-
пункту, що їй подобається
професія кіномеханіка.
Закінчивши десять класів,
Таню, і вступає до Кірово-
градського ТУ № 1 (вул. Іні-
ціативна, 16/326), або звер-
ніться в дирекцію районної
кіномеханіки.

Галія Чередишкі із Добро-
пільського району та
Олена Похилко із Ново-
міргорода хочуть стати
кошторисами.

Дівчата, закінчують де-
сятирічку і вступаєте до
Кіровоградського профе-
сійного кулінарного учи-
лища (вул. Компанійська, 65).

«Де можна вивчитися на
машиниста-ремонтника? —
запитав С. Хохода
у Дмитрівському СПУ
ж. 9, що в Знам'янському
районі».

А. Скрипник з Голова-
нівського району та
Замінуха з Знам'янського
району. Пошукайте в м. Знам'янці
машиніст про факт тирор-
зання.

Мрія стане реальністю,
коли ви вступите до Кіро-
воградського кооператив-
ного технікуму (вул. Дуна-
вського, 13).

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

«Я вже дорослий!»

«Мою людську гідність
приймають... Допоможи,
редакціє». І в унісон з
цими анонімними рядка-
ми десятикласника Іван-
ковецької середньої
школи Знам'янського ра-
йону О. Кононенко: «Зі
мною пораються, як з
малою дитиною. Розсуди
нас, редакціє...».

Слова відчас вирвали-
ся у хлопця через те,
що їх з однокласниками
вчителі «беруть за руку
і виводять із клубу». Лис-
ти про антагонізм педа-
гогік і школярів у пи-
танні відвідин останніми
вечірніх сеансів регулярно
попадаються у нашій
пошті, тому вважаємо до-
цільним проаналізувати
позиції сторін.

Резонно, товариші стар-
шокласники?

Згідно з Правилами для
учнів старшокласників о
десятій вечора мають бути
вдома. Вечірні кіносеанси
в сільських клубах почи-
наються здебільшого о
дев'ятій, і час їх закінчен-
ня дає вчителям усі під-
станні заперечувати проти
присутності учнів у клубі.
І відстані ці обумовлені
не тільки буквою закону, а
й суто людською турбо-
тою. Вчителі хочуть, щоб
їх вихованці мали час для
приготування уроків, щоб
приходили на заняття вчи-
теля, а не досипати, щоб
батьки школярів не триво-
жилися через дозвіл від-
сутності дітей; вчителі на-
мочуть, щоб дозвілля
хлопців і дівчат замикало-
ся на прагматичній прошиг-
нуті в кінозалі...

Резонно, товариші педа-
гоги?

Тепер про те, чого ж хо-
чуть учні? Сидіти поруч зі
старшими в залі на під-
твердження своєї дорос-
лості. Побути в клубі в
компанії однолітків. Поди-
витися новий фільм. Якщо
міські старшокласники мо-
жуть сходити в кіно і о
дев'ятій ранку, то в селі
денні сеанси іноді зовсім
відсутні. Отож лишається
«незаконний» вечірній час.
Але якщо десятикласник
засиджується у приятеля
до півночі, це теж «не за
правилами», проте звідти
ж його ніхто не витягне за
руку. У цьому плані в клу-
бі, де всі на виду, пове-
дінку школярів легше про-
контролювати. Та й не ра-
лися би вони туди, якби
могли цікаво провести ве-
чір у школі.

Резонно, товариші педа-
гоги?

А в кінці, шановні юні
друзі, давайте відставимо
збик усі дуже перебільше-
ні образи на старших за
посягання на вашу неза-
лежність. Подумайте, що
самостійність — це не тільки
вміння з допомогою
паспорта довести своє
право на доступ туди, ку-
ди дітям до шістнадцяти
не можна. Самостійність —
це ще й здатність бути
розсудливим. Отож і роз-
судить фільм і по телеві-
зору можна подивитися;
вільний вечір можна (і
треба) віддати допомо-
зі батькам по дому, візиту
до друзів, книзі, музиці,
своїм хоббі; спостерігати в
клубі, як пише хлопець з
Іванківців, за «п'яними
бешкетами» деяких дорос-
лих — не найліпша роз-
вага. А от спробувати по-
ставити на місце любителя
такого «відпочинку» — це
вже вияв самостійності.

Ну як, такий варіант ви-
користання вільного часу
здається вам прийнятним?
Якщо так, значить, ви мис-
лите по-дорослому.

Н. ДАНИЛЕНКО.

Ходімо далі. Далі—слава...

«Здрастуй, дорога редакціє! Пише тобі шістнадця-
тирічна десятикласниця Діана Тарасенко. Мене дуже
цікавить така тема: що таке слава? Добре, коли лю-
дина працює, щоб прославитися чи ні? Адже дуже
багато моїх ровесників і ровесниць мріють стати ар-
тистами чи співаками тільки заради слави. А що при-
мушує спортсменів вперто боротися за звання чемпіо-
на? Теж слава? Хочу знати твою думку».

Шановна Діано!

Домовимося відразу —
не шукати однозначного
хрестоматійної відповіді
на запитання, яке хвилює
тебе. Якщо вже взагалі
говорити про бажання
слави, слова «добре» чи
«погано» недоречні.

Так, ми хочемо — наві-
що таїтися — щоб нас лю-
били. Хочемо вселяти за-
хоплення, здивування, хо-
чемо радувати, підкоряти.
Хочемо, щоб нас пам'я-
тали.

Бажання слави — не що
інше, як несвідомий потяг
до безсмертя. Вилки, що
ми кидаємо наозорості
Всесвіту, лишуючи блис-
куним пунктиром власний
слід серед холодного сля-
жас зірок. То пошук, у яко-
му голос однієї людини
злитий з голосом її народу
(лі славу Вітчизни своєї
примножувати подвигом
ратним), а в ідеалі і з го-
лосом людства в цілому.

Не слід шукати фари-
сейських виправдань мо-

го життя», виснажливого
суперництва. А потім, про-
кинувшись одного нечудо-
вого ранку, виявили, що
Королева Слава залишила
їхне помешкання, заодно
прихопивши і талант. І ли-
шається колишній «обра-
нець долі» увесь у запі-
нних каяттях. Розплата су-
бора, але й справедлива.

Ні, у парадоксах слави,
як і у примхах долі, —
своя логіка і справедли-
вість. Як видно з листа,
бути актрисою — про це
мріють чимало твоїх ро-
весниць. Про це вони пи-
шуть і в листах до редак-
ції. «Неважко заради сла-
ви» — запитують ти.
Існує слава заради слави.
Слава не любить і не ба-
жає ставати самоціллю і
тому нерідко обирає «ди-
ваків», байдужих до неї.
А тих, хто перетворює
своє життя на ярмарок
марнослава, старанно об-
ходить. Це теж одна її
примха.

Наприкінці хочемо на-

ку Катю.

Про свою німецьку подругу я розповідаю на засіданнях шкільного КІДУ, на льоті кідівців у м. Знамяниці.

Ігор ЯВОРСЬКИЙ, учень 10 класу Сальківської СШ Гайворонського району:

«...Стежкою, що звертає зі шляху на шкільне подвір'я, поспішає дівчина. По квітливій траві відчувається, що дорога до школи їй приємна і радісна.

Це Наталя Андріяна, молода вчителька Сальківської СШ. Для Н. А. Масовської ніколи весна перша в її педагогічній діяльності. Закінчивши торік Кіровоградський педінститут, вона повернулася в рідне селище, де почала викладати історію у 4—6 класах...»

Усім авторам «Вітрила» — спасибі.

ніського району.

— Ми змінили традиційні форми роботи гуртків, а яких раніше конструювалися з основного виробу, що не мали практичної цінності, — говорить директор станції В. Бражнік. — Перейти від гри до діла допомогли колективи промислових підприємств міста. Вони дали дітям конкретні завдання по розробці засобів малої механізації. Це відразу ж підвищило активність підлітків, їх почуття відповідальності за результати своєї пошуку. Для автономного ремонтного заводу школярі вже змайстрували механічного мийника внутрішньої поверхні вікон. А це — ху товарів масового попиту електроапаратурного заводу запропоновано терморолік, який склеює з поліетиленової плівки обкладинки та пакети.

В. КОТЛЯР,
кор. РАТАУ.

вали програму майбутнього вечора, і раптом пролунали пропозиції: а давайте порадуємо трудівниць-доярок не тільки хорошим концертом, а й позачерговим вихідним. Словом, вирішили в неділю попрацювати на гайворонській фермі.

Правління колгоспу було партбюро і профкомом теж. Гаряче підтримали нас учителі й учні місцевої Веселівської середньої школи. Коротше кажучи, ферму нам довірили, а дояркам зробили вихідний.

На перший погляд, здається, все просто: запропонували, вирішили, зробили. Але було то не зовсім так. Багато хто із спеціалістів господарства сумнівався в успіху справи, моваля, попрацює молодь день на фермі — за місяць порядку

прийняли ферму, проїхали інструктаж з техніки безпеки.

Робочий день почався о четвертій. Майже одразу в бачках будинках спалахнуло світло, а трохи згодом на фермі вже порядкували п'ятдесят спіяних колгоспів і школи. Обов'язки були чітко розподілені ще напередодні. Хлопці завозили корми для худоби, чистили годівниці, дівчата — доїли корів. Правда, біля кожної групи тварин поралося не по одній, як то завжди, а по дві молоді доярки. Велика справа — ентузіазм. Він охопив не тільки молодих ініціаторів педлітків. Як сиражні фуражирі діяли завуч школи В. А. Присяжний, секретар партбюро колгоспу В. О. Вітько, сумлінно догля-

показників. Результати перевірили всі сподівання. А. Ю. Прокожан оголосив, що комсомольці наділили за день 1205 кілограмів молока. Це було більше, ніж у суботу. Порівняно з попереднім днем вищою була і жирність продукції: 3,6 процента проти 3,5. Словом, хлопці й дівчата довіря виправдали.

А в понеділок, прямуючи на роботу чи в школу, кожен згадував роботу на фермі.

Нелегка робота у доярок. І допомогти їм, дати змогу підпочити — це в силах молодих. Причому не тільки нашого господарства.

В. СОЛОД,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Чапаєва.
Бобринецький район.

господарства працювали і школярі. Дружачи сьогодні виступили нашого старшого товариша В. Солонда, ми сподівалися, що і вам буде що розповісти про свої трудові успіхи. А вже в наступні обліки є чимало шкільних товаришів-хлопчиків і дівчат, члени яких пораються біля корів, свиней, доглядують телят, працюють нарівні з дорослими на птицефермах. Багато хлопців і дівчат майже щодня поспішають на ферму, щоб допомогти мамам. Є такі, звичайно, і серед учнів Веселівської десятирічки, які не боялися взяти на свої плечі відповідальність за цілу ферму, є такі і серед вас, товариші старшокласники. Тож чекаємо цікавих повідомлень.

шановна дієчка.

Домовимося підразу — не шукайте одностайності хрестоматійної відповіді на запитання, яке хвилює тебе. Якщо вже взагалі говорити про бажання слави, слова «добре» чи «погано» недоречні.

Так, ми хочемо — навіть що таїтися — щоб нас любили. Хочемо аселяти захоплення, здивування, хочемо радувати, підкоряти. Хочемо, щоб нас пам'ятали.

Бажання слави — не що інше, як несвідомий потяг до безсмертя. Виклик, що ми кидаємо незорості Всесвіту, лишаючи блискучим пунктиром власний слід серед холодного слайда зірок. То поклики, у якому голос однієї людини злило з голосом її народу («а славу Вітчизни своєї примножувати подвигом ратним»), а в ідеалі і з голосом людства в цілому.

Не слід шукати фари-сеїських виправдань моральному і природному істинності, сильнішому за нас самих. Тоді звідки ж відчуття ніяковості, звідки оте «добре чи погано»? І чому людей, які мріють прославитися, значно більше, ніж тих, хто вголос заявляє про це? Справа в тому, що у слави справжньої існує близька — підробка, подібна до фальшивого брильянта. І це — марнослав'я, ілюзія сутності, сумнівна і небезпечна. Як часто у вирі миттєвих пристрасей ми виявляємося надто поганими ювелірами, плутаючи фальшиве з натуральним. Слава — то завжди і перш за все винагорода. Винагорода за труд, за щоденні непомітні зусилля, за мужність, за талант. За ту часто пекельну працю душі, що не бажас задовольнятися посередністю і рається до високості.

А коли несподівано нагряне вона подібно до самої Любові? Ось тут і починаються справжні випробування. Ні, не легкою колісницею частіше за все стає вона для нас, а важким — хоч і докорим — тягарем.

Випробування славою (як і владою, як і грішми) — нелегке, і не кожен витримає його. Кому не відомий цей вислів — «сп'яніння славою». А сп'яніння, як відомо, не народжує вади, воно підкреслює. Як ми у славі — так і в насправді. Якщо є егоїзм — ейфорія слави лише посилює його, коли є байдужість — потроїть, якщо є самозакоханість — гіпертрофію. І тут єдине рятівне коло — наша твереза самооцінка, уміння об'єктивно співвідносити себе і оточуючий світ. Без цього — крах.

Скількох популярних артистів, спортсменів, про яких ідеться у твоєму листі, скількох поетів і письменників-початківців, що тобі до впадоби, і прямий, видали свою першу, часто досить яскраву і неординарну книгу, загубив тягар слави! Дуже поволи, але неминує вони переставати бути собою, розмінюючи талант на дрібну монету балачок, «світсько-

суперництво. А потім, прокинувшись одного нечудового ранку, виявили, що Королева Слава залишила їхніх помішків, заводно прихиливши і талант. І дивиться колишній «обранець долі» усею з запляманих каяттях. Розплата суворе, але й справедлива.

Ні, у парадоксах слави, як і у примхах долі, своя логіка і справедливість. Як видно з листа, бути актрисою — про це мріють чимало твоїх ровесників. Про це вони пишуть і в листах до редакції. «Неважко заради слави» — запитуєш ти. Існує слава заради слави. Слава не любить і не бажас ставати самоціллю і тому нерідко обирає «диваків», байдужих до неї. А тих, хто перетворює своє життя на ярмарок марнослав'я, старanno обходить. Це теж одна з її примх.

Наприкінці хочемо нагадати тобі повчальну історію однієї сучасної талановитої актриси, яку ти добре знаєш. Більш як двадцять років тому одного ранку вона теж «прокинулася знаменитою». Чарівна дівчина зіграла головну героїню у веселій новорічній комедії «Карнавальна ніч». Роль удалася без особливих зусиль, бо на озброєнні у героїні були всі дари молодості. Комедія обійшла всі кіноекрани країни, і слава не змусила себе чекати.

Вона прийшла — блискуча, як карнавальна ніч, вона була гучною, як новорічний фейерверк. Але минав час, і слава пригасла. Вона не любила жити вчорашнім днем. Настала смуга розчарувань, болісних пошуків і запитань, коли про актрису згадували здебільшого у минулому часі і виключно в створенні створеного нею образу.

Коли через чимало років ми знову побачили цю актрису у фільмах, які ти, безумовно, бачила, то було вже зовсім інше обличчя. Леміш долі, пошуким себе, складної праці над собою лишив глибокий слід на ньому. І з'явилися дари життєвої мудрості, мистецької спостережливості і душевної зрілості. І всі ми побачили ніби нову актрису, нові, досі незнані грані її таланту.

Ну, а слава? Вона знову прийшла, і не менш гучно. От лише тепер вона вистраждана, а значить — міцна. Чи слід називати тобі ім'я? Адже ти давно вже, очевидно, здогадалася, про яку талановиту актрису зайшла наша розмова.

Ти мрієш стати знаменитою, Діанно? Тоді побажай усіма силами душі досягти в чомусь досконалості. Обирай будь-яку сферу людської діяльності, яка тобі до впадоби, і прямуй. Але не зупиняйся. Бо досконалість, як і життя, не терпить зупинки. Вона нескінченна, як і саме життя. І на цьому шляху тебе нестатки бути собою, розмінюючи талант на дрібну монету балачок, «світсько-

суперництво. А потім, прокинувшись одного нечудового ранку, виявили, що Королева Слава залишила їхніх помішків, заводно прихиливши і талант. І дивиться колишній «обранець долі» усею з запляманих каяттях. Розплата суворе, але й справедлива.

Ні, у парадоксах слави, як і у примхах долі, своя логіка і справедливість. Як видно з листа, бути актрисою — про це мріють чимало твоїх ровесників. Про це вони пишуть і в листах до редакції. «Неважко заради слави» — запитуєш ти. Існує слава заради слави. Слава не любить і не бажас ставати самоціллю і тому нерідко обирає «диваків», байдужих до неї. А тих, хто перетворює своє життя на ярмарок марнослав'я, старanno обходить. Це теж одна з її примх.

Наприкінці хочемо нагадати тобі повчальну історію однієї сучасної талановитої актриси, яку ти добре знаєш. Більш як двадцять років тому одного ранку вона теж «прокинулася знаменитою». Чарівна дівчина зіграла головну героїню у веселій новорічній комедії «Карнавальна ніч». Роль удалася без особливих зусиль, бо на озброєнні у героїні були всі дари молодості. Комедія обійшла всі кіноекрани країни, і слава не змусила себе чекати.

Вона прийшла — блискуча, як карнавальна ніч, вона була гучною, як новорічний фейерверк. Але минав час, і слава пригасла. Вона не любила жити вчорашнім днем. Настала смуга розчарувань, болісних пошуків і запитань, коли про актрису згадували здебільшого у минулому часі і виключно в створенні створеного нею образу.

Коли через чимало років ми знову побачили цю актрису у фільмах, які ти, безумовно, бачила, то було вже зовсім інше обличчя. Леміш долі, пошуким себе, складної праці над собою лишив глибокий слід на ньому. І з'явилися дари життєвої мудрості, мистецької спостережливості і душевної зрілості. І всі ми побачили ніби нову актрису, нові, досі незнані грані її таланту.

Ну, а слава? Вона знову прийшла, і не менш гучно. От лише тепер вона вистраждана, а значить — міцна. Чи слід називати тобі ім'я? Адже ти давно вже, очевидно, здогадалася, про яку талановиту актрису зайшла наша розмова.

Ти мрієш стати знаменитою, Діанно? Тоді побажай усіма силами душі досягти в чомусь досконалості. Обирай будь-яку сферу людської діяльності, яка тобі до впадоби, і прямуй. Але не зупиняйся. Бо досконалість, як і життя, не терпить зупинки. Вона нескінченна, як і саме життя. І на цьому шляху тебе нестатки бути собою, розмінюючи талант на дрібну монету балачок, «світсько-

ДО МОРЯ ЧИ В ПОЛЕ?

«Сьогодні наш комсорг Олег записував бажаючих попрацювати влітку в колгоспі після закінчення офіційної літньої трудової чверті. Тобто табір праці і відпочинку в червні, а так званих добровольців, а липні і навіть у серпні.

Думала, бажаючих взяти участь у такій, вважаю, не зовсім розумній втілі, не знайдеться. Де там! Більша

частина класу записалася з такою радістю, ніби влітку немає цікавіших і корисніших занять.

Я відмовилася. Хочу на літніх канікулах відпочити на морі, набратися сил на наступний навчальний рік.

Який же відпочинок у полі з сапою? Спекта, монотонна робота, пилюка. Ні, на такі канікули я не згодна. Тепер мої друзі зі мною

не розмовляють. А Олег сказав, що я вчинила не по-комсомольському. Нічого, пережину. Хай я для всіх буду погана. Зате вражень від літа у мене буде набагато більше, ніж у тих, хто проведе його в колгоспі.

Маргарита.

Р. С. Лист можете друкувати, бо однодумців у мене, думаю, буде немало».

РАЗОМ — ДРУЖНА СІМ'Я

Навчальна програма у найкращих школярів, включаючи і першокласників, дуже широка і напружена. Щоденні уроки вимагають від учнів постійної уважності, доброго мислення, а це можливо лише при умові, коли хлопці й дівчата матимуть високу працездатність. Для цього потрібен активний відпочинок після занять і, звичайно, у неділю. Тому роль клубу вихідного дня важко переоцінити. Працюють гуртки, секції, організовуються змагання, різноманітні конкурси, вікторини, влаштовуються зустрічі з цікавими людьми. Все це відпочинок і разом з тим — пізнання нового, ще один крок до вершин майстерності, усвідомлення своєї важливої ролі майбутнього вершителя завтрашніх планів і перспектив.

Я працюю вчителем уже немало років, і ніколи класний керівник першого «В». Кожний із моїх тридцяти хлопчиків та дівчаток хоче бути сильним, сміливим, спритним. Спорт для школярів, і особливо для першаків, — справа дуже необхідна. По-перше, це могутній стимулятор доб-

рого настрою, він дає відпочинок розуму, розрядку нервової системи. По-друге, спорт виховує характер — він учнів цілеспрямованості, наполегливості, вміння не боятися труднощів і переборювати їх, він порожнює почуття ліктя. В спорті людина утверджується, усвідомлює свої можливості, свою силу. І прищеплює любов до спорту, до фізичної культури, треба ще з малих років.

Якось на одних класних батьківських зборах мама Юри Осмачка запропонувала: «Давайте проведемо якийсь захід разом із дітьми. Це дасть змогу і нам, батькам, поспілкуватися ближче, та й дітей своїх краще пізнаємо. Бо чого гриха таїти — не завжди ми знаходимо час, щоб приділити його синові чи донцю». Пропозицію сприйняли по-різному: одні — з захопленням, інші — знизуювали плечима. На засіданні батьківського комітету її ще раз обговорили і вирішили провести своєрідні веселі старти «Тато, мама, шеф і я» — спортивна сім'я. Шефом у першаків є четвертий «В» — май колишній школяр (я

Між батьками, шефами, вчителями розподілили обов'язки: одному треба було виготовити емблему, іншому — медалі переможцям, а ще — підготувати спортивний інвентар, сформувати команди. Турбот вистачило всім.

Веселі старти стали справжнім святом і для хлопчиків та дівчаток, і для їхніх батьків. Почалися вони загальною зарядкою, в якій взяли участь і команди, і болельники. А потім були спортивні конкурси. З яких азартом змагалися тата, мама і павіть бабуся! А ті, хто не зміг вийти на майданчик, гаряче вболівали за свою команду. Ні «Сміливці», ні «Умілі» (капітани — Світлана Гончарова та Роман Шнак) не хотіли поступатися. Хай не все виходило у когось так, як треба, але яким пристрасним було бажання перемогти, стати першим. Жорі, до якого входили завуч школи М. О. Самохвал, голова батьківського комітету шефів 4 «В» Є. Г. Гринченко, член батьківського комітету 1 «В» Г. І. Харенко, секретар комсомольської організації десятирічки Олександр

Телюк та інші, довго вирішувало, кому ж віддати перевагу. Так старалися обидві команди, що переможця жорі визначити не змогло. Перемогла, як кажуть, дружба. Капітанам вручили червоні стрічки з надписом «Чемпіон», а учасникам — солодкі «медалі», спечені Є. Г. Гринченко.

Ми дуже задоволені з того, що наші веселі старти «Тато, мама, шеф і я» — спортивна сім'я прижилася у десятирічці. Адже займатися спортом зі шкільної лави треба можливим. Це допоможе зробити тіло дужим, а характер стійким.

Наставні плануємо провести подібні веселі старти у вигляді гри на місцевості. Для дітей і для батьків будуть підготовлені цікаві завдання.

Але ми не тільки займаємося спортом. У нашому першому «В» організований драматичний гурток «Золота рибка». Із постановкою української народної казки «Колосок» ми вже виступали перед учнями першого «В», друзями «А» і «Б», перед батьками.

Цікавих справ у нас багато. І такими вони є саме тому, що робимо ми їх усі разом — учителі, учні і батьки.

Л. БЕНЬКО,
вчителька середньої школи № 1 імені Т. Г. Шевченка.
м. Олександрія.

СВІТ ПІДЛІТКА НА КРИЛАХ МРІЇ

Серйозна льотна справа і романтика далеких подорожей для сотень хлопчиків і дівчаток Львова починається в історико-пропагандистському центрі авіації і космонавтики, створеному з ініціативи обкому комсомолу.

Кілька сходинок униз, і кореспондент РАТАУ потрапив у салон сучасного авіалайнера.

І не біда, що розмістився він у підвальному приміщенні старого будинку. Звідси також можна прокласти маршрути у віднебесну пачочину, вважають гуртківці.

Мріяти, ставити важкі завдання і розв'язувати їх, спираючись на власні знання, працьовитості і кмітливості вчить дітей інженер-конструктор Ярослав Янчук.

З перших днів у центрі з'явилось чимало секцій і гуртків, якими взялися керувати наші пачувальники льотної справи. Школярі з групи «Пошук» розшукують реліквії воєнних років, ведуть літопис авіації Великої Вітчизняної. У секції космонавтики, дельтапланеризму, дирижаблестроєння записались понад двісті хлопчиків і дівчаток.

Г. НЕКРАСОВА,
кор. РАТАУ.

Коли на сцені танцюють учасники танцювального ансамблю «Барвінок», в залі немає байдужих. У репертуарі ансамблю — українські народні танці і танці народів СРСР.

На знімальну учасники ансамблю «Барвінок» учениці 9 класу Компаніївської середньої школи Іра БЕЗПІЛОВА і Світлана ІСАЄНКО.

Фото М. САВЕНКА.

Коли на сцені танцюють учасники танцювального ансамблю «Барвінок», в залі немає байдужих. У репертуарі ансамблю — українські народні танці і танці народів СРСР.

На знімальну учасники ансамблю «Барвінок» учениці 9 класу Компаніївської середньої школи Іра БЕЗПІЛОВА і Світлана ІСАЄНКО.

Фото М. САВЕНКА.

Коли на сцені танцюють учасники танцювального ансамблю «Барвінок», в залі немає байдужих. У репертуарі ансамблю — українські народні танці і танці народів СРСР.

На знімальну учасники ансамблю «Барвінок» учениці 9 класу Компаніївської середньої школи Іра БЕЗПІЛОВА і Світлана ІСАЄНКО.

Фото М. САВЕНКА.

